

Sygn. akt VI U 2841/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: T. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 30 września 2016 r., znak: (...)

w sprawie: T. A.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę socjalną

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. A. prawo do renty socjalnej od 1 sierpnia 2016 r. do 31 grudnia 2020 r. ;

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VIU 2841/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku T. A. z dnia 21 lipca 2016 roku odmówił wnioskodawcy prawa do renty socjalnej. Organ rentowy powołując się na artykuł 4 Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2013 roku pozycja 982 ze zmianami wskazał w uzasadnieniu tej decyzji, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 września 2016 roku ustaliła, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Odwołanie od tej decyzji wniósł ubezpieczony twierdząc, że całkowita niezdolność do pracy została potwierdzona przez lekarza orzecznika ZUS od 1 listopada 2006 roku skarżący twierdził, że nadal jest pod stałą opieką lekarską, uważa zaskarżoną decyzję za krzywdzącą, ponieważ ze względu na stan psychiczny nie jest w stanie w obecnej chwili podejmować zatrudnienia. W związku z tym wnosił on o przyznanie mu prawa do renty socjalnej na dalszy okres. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje: Wnioskodawca T. A. urodzony (...) w dniu 21 lipca 2016 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o rentę socjalną, domagając się jej przyznania na dalszy okres. We wcześniejszym okresie do dnia 31 lipca 2016 roku wnioskodawca miał prawo do renty socjalnej przyznane wcześniejszą decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 11 lutego 2015 roku, którą organ rentowy wykonał prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 6 listopada 2014 roku wydany w sprawie

o sygnaturze akt VI U 305/14 i przyznający T. A. prawo do renty socjalnej w okresie od 1 grudnia 2013 roku do dnia 31 lipca 2016 roku. W związku z wnioskiem T. A. o przyznanie renty socjalnej na dalszy okres Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przeprowadził postępowanie orzecznicze w trakcie którego lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 1 września 2016 roku ustalił, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonego od tego orzeczenia komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 września 2016 roku także ustaliła, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS stanowiło podstawę dla organu rentowego do wydania zaskarżonej decyzji z dnia 30 września 2016 roku. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego wyrażonego w zaskarżonej decyzji i opartego na orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy dopuścił dowody z opinii zespołu biegłych sądowych w składzie: specjalista psychiatra, specjalista psychologii klinicznej i specjalista medycyny przemysłowej. W opinii z dnia 23 czerwca 2017 roku, karta 14, 15 akt sprawy biegli sądowi rozpoznali u wnioskodawcy T. A. schizo..., schizofrenię paranoidalną w stadium częściowej remisji objawów wytwórczych i nasilonych objawów negatywnych (ubytkowych). Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo-lekarskich po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zebraną w aktach sprawy biegli sądowi ustalili, iż wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy okresowo do 31 grudnia 2020 roku od dnia wstrzymania renty. Biegli wskazali, że przebieg zaburzeń u wnioskodawcy ma charakter przewlekły, w czasie ulegało natomiast zmianie nasilenie poszczególnych objawów. Zdaniem biegłych sądowych biorąc pod uwagę obraz kliniczny zaburzeń, nasilenie i częstość objawów dotychczasowy przebieg choroby, obecny stan zdrowia ubezpieczony, u ubezpieczonego mimo systematycznego leczenia brak istotnej poprawy funkcjonowania. Aktualnie utrzymują się przede wszystkim objawy negatywne, wpływ tych schorzeń na funkcjonowanie badanego jest znaczący i względnie stały. Stopniowo zmniejszały się zdolności adaptacyjne wnioskodawcy, umiejętności społeczne oraz interpersonalne i nasilał się stopień nieprzystosowania w zakresie funkcjonowania psychospołecznego. Biegli sądowi podkreślali, że ubezpieczony od 2001 roku leczony jest z powodu schizofrenii. Schorzenie to zdiagnozowano w trakcie studiów. Obecnie dominują u niego objawy deficytowe, negatywne takie jak brak spontaniczności, energii, zainteresowań, wycofanie z kontaktów społecznych, słaba motywacja do angażowania się w charakterystyczne dla wieku aktywności i role społeczne. Występujące u badanego zaburzenia powodują znaczne trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć w zakresie współpracy, motywacji oraz wykonywaniu i wydajności pracy. Aktywizacja zawodowa stanowi integralną część długoterminowej strategii leczenia schizofrenii. W tym celu wykorzystywane są zróżnicowane oddziaływania dostosowane do fazy choroby. W związku z tym biegli sądowi po przeprowadzeniu badań dla celów sądowych i przy współdziałaniu specjalisty medycyny pracy dokonali przy uwzględnieniu wszystkich ograniczeń wynikających z przebiegu procesu chorobowego odmiennej od organu rentowego kwalifikacji w zakresie ustale..., ustalenia zdolności do pracy. Zdaniem biegłych sądowych uwzględniając potencjalne możliwości kompensacyjne ubezpieczony nie jest zdolny do regularnego wykonywania zatrudnienia w celu osiągnięcia wynagrodzenia na otwartym rynku pracy. Dlatego w ich ocenie ubezpieczony jest ca..., nadal całkowicie niezdolny do pracy okresowo w okresie wskazanym w opinii. Dodatkowo biegli wskazali, iż w końcowej części swojej pisemnej opinii, że opierali się na tych samych dowodach, którymi dysponował organ rentowy. W ocenie Sądu Okręgowego dowód z opinii biegłych sądowych miał taką moc dowodową i wiarygodność, która, które pozwalały na wydanie w sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia bez potrzeby kontynuowania postępowania dowodowego tym bardziej, iż w piśmie procesowym z 11 września 2017 roku karta 26 pełnomocnik organu rentowego wskazał, że nie wnosi zastrzeżeń do opinii gdyż przewodniczący komisji lekarskiej ZUS zgadza się z opinią biegłych sądowych o całkowitej niezdolności do pracy dla celów renty socjalnej u badanego z wieloletnią schizofrenią paranoidalną w stadium częściowej remisji objawów wytwórczych i nasilonych objawów negatywnych. Dokonując subsumpcji właściwych przepisów prawa materialnego do ustalanego w sprawie stanu faktycznego Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z artykułem 4 ustępem 1 Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, renta ta przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało po pierwsze przed ukończeniem 18 roku życia, po drugie w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, po trzecie w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Zgodnie z ustępem 2 artykułu 4 renta socjalna przysługuje na przys..., renta op..., socjalna okresowa przysługuje jeżeli całkowita niezdolność do pracy ma charakter okresowy. Dlatego zgodnie z artykułem 477 ze znaczką 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do dochodzonego świadczenia na okres orzeczonego w opinii biegłych sądowych. W punkcie 2 wyroku na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2017 roku pozycja 1383 ustalił odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Oparcie zaskarżonej decyzji na obiektywnie wadliwym orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS w sytuacji, gdy organy orzecznicze ZUS dysponowały tym samym materiałem dowodowym na podstawie, którego opinię wydawali biegli sądowi kreuje powyższą oko..., odpowiedzialność zgodnie z odesłaniem ustawowym zawartym w artykule 15 Ustawy o rencie socjalnej. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono.